

Sygn. akt IV Ka 1085/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Karwacki
Sędziowie:	SO Andrzej Trzeciak del. SR Marzanna Kucharczyk (ref.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Katarzyny Okomskiej-Misiuny

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016r.

sprawy **A. F.**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk i z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 21 kwietnia 2016r. sygn. II K 210/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny zawarte w pkt. III jego części dyspozytywnej,

- eliminuje z opisu czynu wskazanego w pkt. I jego części dyspozytywnej sformułowania: „oraz osobę dla nich najbliższą K. P. (1)” i „a w stosunku do K. P. (1) okazywał obraźliwe gesty i patrzył się w okno jej pokoju” i za ten czyn na podstawie art. 190a § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny , przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 10 (dziesięć) złotych,

- na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk łączy kary grzywny wymierzone oskarżonemu za przypisane jemu czyny i wymierza jemu karę łączną grzywny 260 (dwustu sześćdziesięciu) stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 10 (dziesięć) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych opłaty za obie instancje.

del. SSR Marzanna Kucharczyk SSO Tomasz Karwacki SSO Andrzej Trzeciak

Sygn. akt IV Ka 1085/16

UZASADNIENIE

A. F. został oskarżony o to, że :

I. w okresie od lipca 2013r. do marca 2015r. w G. przy ul. (...) uporczywie nękał B. P. (1) w ten sposób, że notorycznie wyzywał wymienioną, okazywał w jej kierunku obraźliwe gesty, zanieczyszczał własność pokrzywdzonej fekaliami i śliną, osobiście kierował groźby i ubliżał pokrzywdzonej, podejmował nieuzasadnione zachowania godzące w życie prywatnej pokrzywdzonej, jak zawiadomienie o nieprawidłowym sprawowaniu opieki nad dzieckiem, czym wzbudził u B. P. (1) poczucie zagrożenia i istotnie naruszył jej prywatność

to jest o czyn z art. 190a § 1 k.k.

II. w okresie od lipca 2013r. do marca 2015r. w G. przy ul. (...) uporczywie nękał S. P. w ten sposób, że notorycznie wyzywał wymienionego, okazywał w jego kierunku obraźliwe gesty, osobiście kierował groźby i ubliżał pokrzywdzonemu, zanieczyszczał własność pokrzywdzonego fekaliami i śliną, podejmował nieuzasadnione zachowania godzące w życie prywatne pokrzywdzonego, jak zawiadomienie o nieprawidłowym sprawowaniu opieki nad dzieckiem, zawiadomienie o nadużywaniu alkoholu czym wzbudził u S. P. poczucie zagrożenia i istotnie naruszył jego prywatność

to jest o czyn z art. 190a § 1 k.k.

III. w okresie od lipca 2013r. do grudnia 2014r. w G. przy ul. (...) groził Z. W. uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudziły u wymienionego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Goleniowie, w sprawie o sygn. akt II K 210/15:

I. w zakresie czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku uznał oskarżonego A. F. za winnego tego, że w okresie od listopada 2013r. do marca 2015r. w G. przy ul (...) uporczywie nękał B. P. (1) i S. P. oraz osobę dla nich najbliższą córkę K. P. (1) w ten sposób, że B. P. (1) i S. P. notorycznie wyzywał słowami obraźliwymi oraz powszechnie uznawanymi za obelżywe, okazywał w ich kierunku obraźliwe gesty i formułował groźby, a w stosunku do K. P. (2) okazywał obraźliwe gesty i patrzył się w okno jej pokoju, a ponadto wobec S. P. podejmował działania polegające na bezzasadnym zawiadomieniu Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w G. o nadużywaniu przez S. P., co skutkowało wszczęciem wobec pokrzywdzonego postępowania przed tą komisją, czym wzbudził u nich poczucie zagrożenia i istotnie naruszył ich prywatność tj. czyn z art. 190a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzył mu karę 240 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka;

II. uznał oskarżonego A. F. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III części wstępnej wyroku z tym, że przyjął, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętym zamiarem, tj. czynu z

art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka;

III. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II grzywny i wymierzył mu karę łączną 300 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka;

IV. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k., § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt. 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 723,24 zł zawierającą kwotę 135,24 zł podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 300 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

a) odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku - obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, wynikających z zeznań świadków M. F., która wskazywała na charakter konfliktu pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonymi, w którym to obie strony sporu są aktywne i trudno wskazać, kto inicjuje zdarzenia, a także, że oskarżony radził się świadka, jak załagodzić ww. konflikt oraz, że celem powyższego wycofał zainicjowane przeciwko S. P. postępowanie sądowe; W. U. i B. P. (2), które opisywały zachowanie sąsiedzkie oskarżonego oraz ich obserwacje w zakresie stosunków pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi, a także z przedłożonego protokołu rozprawy w sprawie o wykroczenie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Goleniowie w dniu 17 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt II W 896/14;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów w sposób sprzeczny ze wskazaniem doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz w oparciu o rozstrzygnięcie jedynie na tym fragmencie materiału dowodowego, który przemawia na niekorzyść oskarżonego, co doprowadziło do wygenerowania przez Sąd wersji opartej na tym, że oskarżony uporczywie nękał pokrzywdzonych od listopada 2013r. do marca 2015r., co wzbudziło u nich poczucie zagrożenia i naruszyło ich prywatność, podczas gdy wszechstronna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala przyjąć, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzucanego mu przestępstwa;

-art. 14 k.p.k. (tj. wyrażonej w tym przepisie zasady skargowości), poprzez oczywiste wyjście przez Sąd Rejonowy poza granice skargi oskarżyciela publicznego i skazanie oskarżonego za rzekome zachowanie podjęte przez oskarżonego wobec K. P. (2) nieobjęte aktem oskarżenia i nie wynikające z jednostkowych zachowań przypisywanych oskarżonemu w akcie oskarżenia wobec B. i S. P., podczas gdy zasada skargowości sformułowana w art. 14 § 1 k.p.k. wyznacza przedmiotowe granice rozpoznania sprawy przez sąd orzekający w fazie jurysdykcyjnej, który nie może wyjść poza granice zakreślone przez oskarżyciela w skardze inicjującej dane postępowanie, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia także prawa oskarżonego do obrony zagwarantowanego w art. 6 k.p.k.;

b) odnośnie czynu przypisanego w punkcie II wyroku – obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, wynikających z zeznań świadków M. F., która wskazywała, iż nie miała zgłoszeń od innych osób niż od B. i S. P. co do negatywnych zachowań oskarżonego oraz, że rozmawiała ona bezpośrednio z Z. W., który to w jej toku nie poinformował jej o zachowaniu oskarżonego objętych niniejszym postępowaniem, lecz odnosił

się w swoich wypowiedziach jedynie do konfliktu oskarżonego z państwem P., stojąc przy tym po stronie tych drugich, a także W. U., która zeznała, iż Z. W. bardzo często wskazywał, że jest bity przez nieokreślone osoby oraz zeznał samego Z. W., który podnosił, iż do zachowań oskarżonego dochodziło w stosunku do niego kiedy był on pod wpływem alkoholu, co poddaje w wątpliwość wiarygodność tychże twierdzeń;

-art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów w sposób sprzeczny ze wskazaniem doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz w oparciu rozstrzygnięcia jedynie na tym fragmencie materiału dowodowego, który przemawia na niekorzyść oskarżonego, co doprowadziło do wygenerowania przez Sąd wersji opartej na tym, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu;

c) rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej tj. kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 10 zł, które to kary są nieadekwatne do okoliczności czynów oraz okoliczności łagodzących istniejących po stronie oskarżonego oraz jego sytuacji majątkowej;

d) odnośnie przyznanych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę z urzędu:

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, poprzez przyjęcie, iż obrońca uczestniczył w toku postępowania sądowego 2 rozprawach, podczas gdy uczestniczył on w rozprawach w dniach 14 stycznia 2016r., 25 lutego 2016r., oraz 15 kwietnia 2016r., co doprowadziło do nieprawidłowego wyliczenia przysługującego obrońcy wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

-zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów, bądź ewentualnie o wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku zachowań wobec K. P. (1) i zmianę wyroku w tym zakresie, że zachowanie oskarżonego miały miejsce od grudnia 2013r.

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna w zakresie zarzutu przekroczenia granic oskarżenia i doprowadziła zmiany zaskarżonego orzeczenia przez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego A. F. w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, zachowań skierowanych wobec K. P. (1). Dokonana przez Sąd odwoławczy zmiana skutkowałą uchynieniem rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny zawartego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku oraz wymierzeniem oskarżonemu kary grzywny na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. kary 200 stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 10 złotych. Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd II Instancji połączył kary grzywny wymierzone oskarżonemu za przypisane jemu czyny i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 260 stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 10 złotych.

Natomiast pozostałe zawarte w apelacji zarzuty oraz przedstawione na ich poparcie argumenty okazały się bezzasadne i jako takie nie mogły doprowadzić do postulowanej w wyżej przywołanym środku odwoławczym zmiany orzeczenia, poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd II instancji na podstawie lektury akt przedstawionych do kontroli instancyjnej doszedł do przekonania, że Sąd meriti, dokonując ustaleń faktycznych, w należyтым stopniu i zakresie rozważył zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy. Ocena dowodów została przeprowadzona w oparciu o wskazania wiedzy, logicznie umotywowana i zgodna z doświadczeniem życiowym. Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i logicznie niesprzeczny, uzasadnił w oparciu o jakie dowody wydał rozstrzygnięcie w sprawie oraz dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom

oskarżonego w części, w której zaprzeczył, że uporczywie nękał pokrzywdzonych S. P. i B. P. (1) oraz groził Z. W., podnosząc, że to pokrzywdzeni zachowują się w stosunku do niego nagannie i agresywnie.

Sąd Okręgowy akceptując argumentację Sądu Rejonowego przedstawioną w uzasadnieniu wyroku, uznał że nie ma potrzeby jej powielania a przedstawione poniżej rozważania wynikają z konieczności szczegółowego ustosunkowania się przez Sąd odwoławczy do zarzutów podniesionych w apelacji, ze wskazaniem dlaczego zostały przez Sąd Okręgowy uznane za nieprzekonywujące i nieprzydatne do skutecznego podważenia ustaleń Sądu I Instancji.

W tym miejscu przypomnieć należy, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez organ procesowy, winna być wolna od błędów natury faktycznej lub logicznej, zgodna ze stanem wiedzy oraz niesprzeczna z doświadczeniem życiowym. Zatem aby skutecznie podnieść zarzut obrazy przepisu art.7 k.p.k., należałoby wykazać, że rozumowanie Sądu I Instancji zwerbalizowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, było niezgodne z powyższymi zasadami.

Natomiast argumentacja zawarta w apelacji obrońcy ograniczyła się do przedstawienia własnej oceny materiału dowodowego, opartej na subiektywnych domniemaniach, przez jego bardzo wybiórcze, wręcz selektywne przywołanie, podporządkowane tezie, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że Sąd meriti prawidłowo przyjął sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, zgodnie z dokonanymi w toku postępowania ustaleniami faktycznymi. za wyjątkiem uznania go winnym sprawstwa czynu kwalifikowanego z art.190a§ 1 k.k. wobec K. P. (1), Nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu Odwoławczego pozytywna ocena zeznań pokrzywdzonych B. P. (1), S. P. i Z. W.. Tak jak skonkludował Sąd I instancji, zeznania ww. świadków były spójne i logiczne.

Przystępując do oceny poszczególnych zarzutów apelacji wskazać należy, że skarżący nie miał racji kwestionując prawidłowość sporządzenia uzasadnienia wyroku. Wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd meriti precyzyjnie wskazał dowody, które stanowiły podstawę do poczynienia konkretnych ustaleń faktycznych i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko w zakresie przyznania lub odmowy przyznania przynajmniej wiarygodności poszczególnym dowodom. Uzupełniająco należało wskazać, że świadek M. F., której zeznania zostały przywołane w petitum apelacji wiedząc o konflikcie pomiędzy oskarżonym a S. P. uzyskała w czasie wykonywania czynności służbowych, jest bowiem dzielnicową rejonu, gdzie zamieszkują oskarżony i pokrzywdzeni. Jak sama przyznała nie była bezpośrednim świadkiem zachowania się A. F. wobec pokrzywdzonych oraz opisywanych przez pokrzywdzonych zdarzeń. Skarżący pominął przy tym inne dowodowy wskazujące na szczególnie negatywne nastawienie oskarżonego wobec S. P., manifestujące się w złożeniu zawiadomienia do Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w G. (vide k.232). W rzeczonym piśmie oskarżony wyartykułował opisy rzekomo wielu nagannych zachowań S. P., które nie zostały potwierdzone żadnym obiektywnym dowodem a wręcz ich wiarygodność została zanegowana na podstawie dokumentów w postaci rejestru interwencji (vide k.188-192), notatki urzędowej (vide k.230) oraz informacji nadesłanej przez Gminną Komisję rozwiązywania problemów alkoholowych (vide k.229). W ocenie Sądu odwoławczego podnoszony przez skarżącego argument, że pokrzywdzony Z. W. w rozmowie z M. F. nie poinformował jej o fakcie, że oskarżony mu groził, nie świadczy o braku nagannych zachowań oskarżonego wobec ww. pokrzywdzonego. Uwzględniając okoliczności w jakich doszło do rzeczonej rozmowy, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że przeprowadzona przez M. F. czynność rozpytania Z. W. była zainicjowana konfliktem między oskarżonym a S. P. i B. P. (1). Tym samym nie należy przeceniać znaczenia tej ówczesnej wypowiedzi w kontekście zeznań złożonych przez Z. W. już w toku postępowania karnego w sprawie poddanej kontroli odwoławczej.

Kontynuując ocenę zarzutów apelacji w kontekście treści zeznań świadka M. F., Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że nawet przywołana przez obrońcę oskarżonego okoliczność, że oskarżony „wycofał” sprawę przeciwko S. P., nie podważa prawidłowej oceny dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Z wypowiedzi oskarżonego wynika bowiem, że takie decyzje zwerbalizował dopiero w kwietniu 2015r. to jest w okresie, kiedy już został wniesiony do Sądu akt oskarżenia przeciwko niemu w sprawie poddanej kontroli odwoławczej. Postawa skazanego była więc zdeterminowana grożącą mu realnie odpowiedzialnością karną. W tym kontekście procesowym

zapis zawarty w protokole w sprawie II W 695/14 nie miał istotnego znaczenia dla oceny prawidłowości toku rozumowania Sądu I Instancji.

W trakcie analizy akt postępowania nie pojawiły się również okoliczności, które podważyłyby wiarygodność zeznań pokrzywdzonego Z. W.. Takiego waloru na pewno nie można przypisać przywołanemu w apelacji fragmentowi wypowiedzi W. U..

Skarżący zignorował bowiem, dokonaną przez Sąd Rejonowy trafną ocenę zeznań W. U.. Przypomnieć przy tym należy, że świadek W. U. zeznała, iż nie angażuje się w spór pomiędzy stronami oraz nigdy nie słyszała, aby oskarżony wyzywał pokrzywdzonych. Takie zeznania świadka w powiązaniu z jej wiekiem i okolicznością, że świadek nie chce być uwikłany w spory sąsiedzkie, w pełni uzasadniało stanowisko Sądu Rejonowego, który uznał, że zeznania wskazanego świadka nie były istotne, bowiem nie posiadała ona wiedzy o zachowaniu się A. F. wobec pokrzywdzonych. Ponadto, wbrew intencji wyrażonej w petitum apelacji, nawet ten świadek oświadczył, że widziała jak oskarżony jadąc samochodem okazywał pokrzywdzonemu jakiś gest ręką (k. 202 verte). Ponadto nie ma racji skarżący podnosząc, że zeznania świadka W. U. powinny doprowadzić do podważenia wiarygodności twierdzeń pokrzywdzonego Z. W.. Podnieść należy, że w niniejszej sprawie A. F. został uznany za winnego tego, że w okresie od lipca 2013r. do grudnia 2014r. groził Z. W. uszkodzeniem ciała. Zeznania świadka W. U., w których zeznawała, że „wobec W. coś tam było, że ktoś go pobił, ale on zawsze mówił, że ktoś go pobił” (k. 202 verte), nie mogły prowadzić do poddania w wątpliwość twierdzeń pokrzywdzonego, które pozostają spójne, logiczne i korespondujące z resztą materiału dowodowego. Zeznania W. U. są bowiem, w tym zakresie mało konkretne, wręcz lakoniczne, a ponadto nie odnoszą się do czynu przypisanego oskarżonemu, który dotyczy zagrożenie pokrzywdzonemu, a nie jego ewentualnego pobicia przez A. F..

Nie do przyjęcia jest przedstawiona przez skarżącego interpretacja zeznań świadków M. F. i W. U., która w zamierzeniu skarżącego, miała podważyć zasadność ustaleń Sądu I Instancji, który przyjął, że działania oskarżonego wzbudziły u B. P. (1) i S. P. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyły ich prywatność. Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko i w powiązaniu z wyżej przedstawioną weryfikacją zeznań ww. świadków dokonaną przy uwzględnieniu całości ujawnionego materiału dowodowego, ocena Sądu meriti została w całości zaakceptowana przez Sąd Okręgowy.

Z kolei zeznania świadka B. P. (2) nie zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, bowiem pozostawały w oczywistej sprzeczności z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. B. P. (2) zeznała bowiem, że nie słyszała o żadnym konflikcie pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi, co jest w niniejszej sprawie okolicznością bezsporną, potwierdzoną zarówno przez oskarżonego, pokrzywdzonych, A. S. oraz M. F.. Z tych względów także, zeznania te jako niewiarygodne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Brak jest również podstaw do podważenia ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie dotyczącym ram czasowych czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.I części dyspozytywnej wyroku. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo zweryfikował opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.I części dyspozytywnej wyroku na podstawie wypowiedzi S. P., który oświadczył, że od listopada 2013r. oskarżony zaczął zachowywać się w naganny sposób wobec S. P. i B. P. (1), w związku z podejrzeniem, że to S. P. powiadomił funkcjonariuszy policji o nagannym zachowaniu A. F. na prośbę matki oskarżonego.

W niniejszej sprawie, nie doszło zdaniem Sądu Okręgowego do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., albowiem dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Fakt zaistnienia w sprawie sprzecznych ze sobą dowodów, w szczególności osobowych, sam w sobie nie daje podstaw do odwoływania się do powyższej zasady.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że wina i sprawstwo oskarżonego na gruncie przypisanych mu czynów, w zakresie zaakceptowanym przez Sąd II Instancji, nie budzi wątpliwości. Również analiza prawna oceny zachowań oskarżonego nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i podlega aprobachie Sądu odwoławczego, jako znajdująca umocowanie w obowiązujących przepisach prawa.

Z uwagi, na to że Sąd I instancji zmodyfikował opis czynu przypisanemu oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku i skazał oskarżonego za zachowania podjęte wobec K. P. (1), które nie były objęte aktem oskarżenia, Sąd Okręgowy był zobligowany przede wszystkim zbadać czy Sąd meriti przy orzekaniu w niniejszej sprawie nie wyszedł poza granice oskarżenia.

Sąd II Instancji dokonując oceny decyzji merytorycznej Sądu meriti w ww. kontekście, wziął pod uwagę, że kryteria tożsamości czynu nie zostały zdefiniowane w ustawie, lecz zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze przedmiotu występuje szereg kryteriów, które definiują pojęcie tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego.

Podstawowym warunkiem orzekania w granicach oskarżenia, o których mowa w art. 399 § 1 k.p.k., jest istnienie (zachowanie) przynajmniej części wspólnych znamion czynu zarzucanego i przypisanego, zaś podstawa faktyczna odpowiedzialności, na której zbudowane zostało oskarżenie, tylko wtedy nie ulegnie zmianie, jeżeli chociaż część działania lub zaniechania przestępczego pokrywa się z takimi zachowaniami zarzucanymi w akcie oskarżenia. Istotne jest zatem to, by opisy czynów zarzucanego i przypisanego miały jakiś wspólny obszar, wyznaczony cechami (znamionami) tych czynów i aby fragmenty obrazów tychże czynów, chociaż częściowo nakładały się. (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 czerwca 2005 roku w sprawie V KK 446/04, publik. w OSNKW 2005/11.110, S. Śliwiński, op. cit., s. 447).

W doktrynie sformułowano powszechnie przyjmowane negatywne przesłanki tożsamości czynu, tzn. w razie zaistnienia których tożsamości takiej przyjąć nie można. I tak, tożsamość ta powinna być wyłączona, gdy nastąpiła zmiana osoby sprawcy, bądź dobra prawnego, czy też osoby pokrzywdzonego i równocześnie wystąpiła jakakolwiek różnica dotycząca miejsca czynu, czasu czynu, przedmiotu wykonawczego, lub ustawowych znamion czynu. Identyczność czynu jest także wyłączona, jeśli w porównywalnych jego określeniach zachodzą różnice tak istotne, że wedle rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenie tego samego zdarzenia faktycznego (Steinborn Sławomir (red.), Grajewski Jan, Rogoziński Piotr Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, że przedmiotem opisu czynu zarzucanego aktem oskarżenia i przypisanego przez Sąd I instancji nie są te same zachowania oskarżonego oraz Sąd Rejonowy wskazał na kolejną osobę pokrzywdzoną, K. P. (1), która nie została objęta aktem oskarżenia. Wobec powyższego konieczna była zmiana orzeczenia Sądu I instancji, poprzez eliminację z opisu czynu wskazanego w pkt. I jego części dyspozytywnej sformułowania „oraz osobę dla nich najbliższą K. P. (1)” i „a w stosunku do K. P. (2) okazywał obraźliwe gesty i patrzył się w okno jej pokoju”.

W związku z powyższą zmianą orzeczenia Sądu Rejonowego, konieczna była korekta rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary grzywny za czyn wskazany w punkcie I części dyspozytywnej wyroku. Uwzględniając okoliczności mające wpływ na wymiar kary, szczególnie wyartykułowane przez Sąd I Instancji i uznając za zasadne zastosowanie art.37a k.k. Sąd Okręgowy wymierzył A. F. 200 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 10 złotych. Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona w taki sposób kara grzywny uwzględnia dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k., w tym charakter popełnionego czynu, stopień jego społecznej szkodliwości i stopień winy, a także potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a dla samego oskarżonego stanie się sprawiedliwą w odczuciu społecznym odpłatą za popełniony czyn. Sąd II Instancji uwzględnił również sytuację majątkową oskarżonego, którego dochód choć nie w znacznej wysokości, jest dochodem stałym i regularnym. Ponadto oskarżony może podjąć pracę zgodnie z treścią orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (vide k.204).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd II Instancji połączył kary grzywny wymierzone oskarżonemu za przypisane jemu czyny i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 260 stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 10 złotych. Sąd Okręgowy z urzędu wskazał, że podstawę rozstrzygnięć stanowią przepisy Kodeksu karnego obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku. Zgodnie bowiem a normą zawartą w art.4§ 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd II Instancji przy wymiarze łącznej kary grzywny, zastosował metodę częściowej absorpcji, uwzględniając przesłanki przedmiotowe, podmiotowe i czasowe. Za zastosowaniem częściowej absorpcji przemawiała łączność czasowa między poszczególnymi czynami , natomiast przeciwko całkowitej absorpcji- brak tożsamości pokrzywdzonych i częściowo odmienny rodzaj naruszonych dóbr prawnych .

Dokonując oceny prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w części dotyczącej przyznania obrońcy wynagrodzenia za udzieloną z urzędu pomoc prawną, Sąd Okręgowy skonstatował , że wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I Instancji prawidłowo przyznał koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę z urzędu za postępowanie przed Sądem I instancji. Nie ma racji skarżący, że Sąd Rejonowy mylnie przyjął, że obrońca w toku postępowania sądowego uczestniczył w 2 rozprawach, bowiem przeczy temu wysokość kwoty przyznanej obrońcy . Zgodnie z treścią § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za **każdy następny** dzień o 20 %. Z uwagi, że obrońca w toku postępowania sądowego uczestniczył w 3 rozprawach, minimalną kwotę wynagrodzenia należało podwyższyć **dwukrotnie o 20%** minimalnego wynagrodzenia, która to kwota wynosi 84 zł. Mając powyższe na uwadze, należna kwota wynagrodzenia za obronę z urzędu wynosiła 588 zł, którą to należność należało powiększyć o należny podatek VAT w kwocie 135,24 zł, co finalnie daje kwotę 723,24 zł.

Poza dokonanyimi zmianami, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Podstawę prawną wyroku sądu odwoławczego był przepis art. 437 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego.

O zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015, poz. 1801).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych orzekł 260 zł opłaty za obie instancje.

del.SSR Marzanna Kucharczyk SSO Tomasz Karwacki SSO Andrzej Trzeciak